

Rozmluvy o životě 6

Michail Veličko

kandidát ekonomických věd.

Video s českými titulky: [ZDE](#)

OBSAH: Schémata fungování psychiky | Kolektivní psychika — EGREGOR | Kategorie egregorů | Konfliktnost a imunitní systém egregorů | Praxe je kritériem pravdy | Představitivost vs. Intuice | Intuici je slyšet pouze při správném emočně-smyslovém naladění | Boží vnuknutí, proroctví | Paranormální experimenty a etika | Kritérium pravdivosti teorie

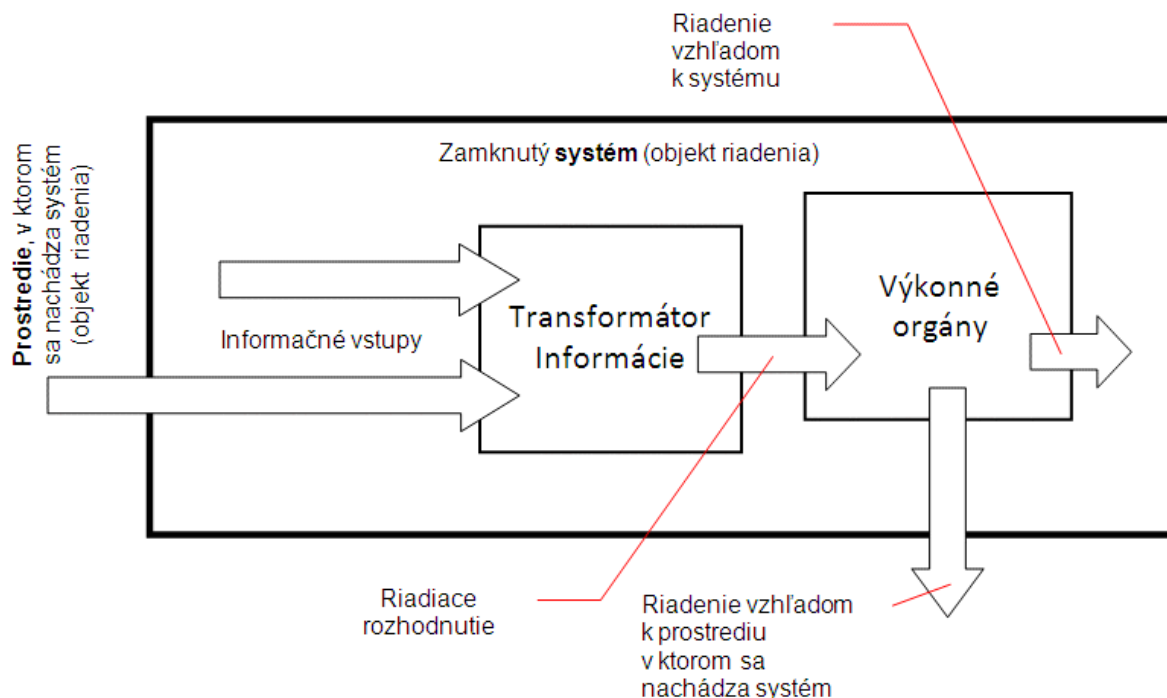
M.V.: Zabývali jsme se různými komponenty psychiky jako struktury a různými komponenty psychiky jako procesu. Dále vzniká otázka, jak by to všechno mělo fungovat v normálním stavu, v ideálu a jaké mohou od tohoto normálu a ideálu existovat odchylky?

Schématy fungování psychiky

Zatím se omezíme jednoduše na intuitivní pochopení toho, že je to **psychika, kdo řeší úkoly řízení**.

Odolnost psychiky — vymezuje její schopnost zaručeně řešit různé typy řídicích úkolů (*pod vlivem vnějších okolností, po dobu déle trvajících časových intervalů*).

Protože krátké procesy jsou pouze fragmenty déle trvajících procesů, nebo probíhají na jejich pozadí. Čím je proto proces delší, tím je pravděpodobnější a nadějnější, že na něm objevíme něco zajímavého. Tady je obrázek. Co je na něm zobrazeno?

Je to velký obdélník ohraničený tlustou linií. To v pojmech teorie řízení označuje **uzavřený systém**, což znamená (*řízený*) objekt a systém (*který ho řídí*), a sám je pod vlivem okolního prostředí.

V hranicích uzavřeného systému se nachází převodník informací a výkonné orgány.

- Funkcí **převodníku informací** je na základě vstupního informačního toku vypracovat řídicí rozhodnutí.
- **Výkonnými orgány** rozumíme to, co uvádí řídicí rozhodnutí do života.

Jaké tu jsou **vstupní informační toky**?

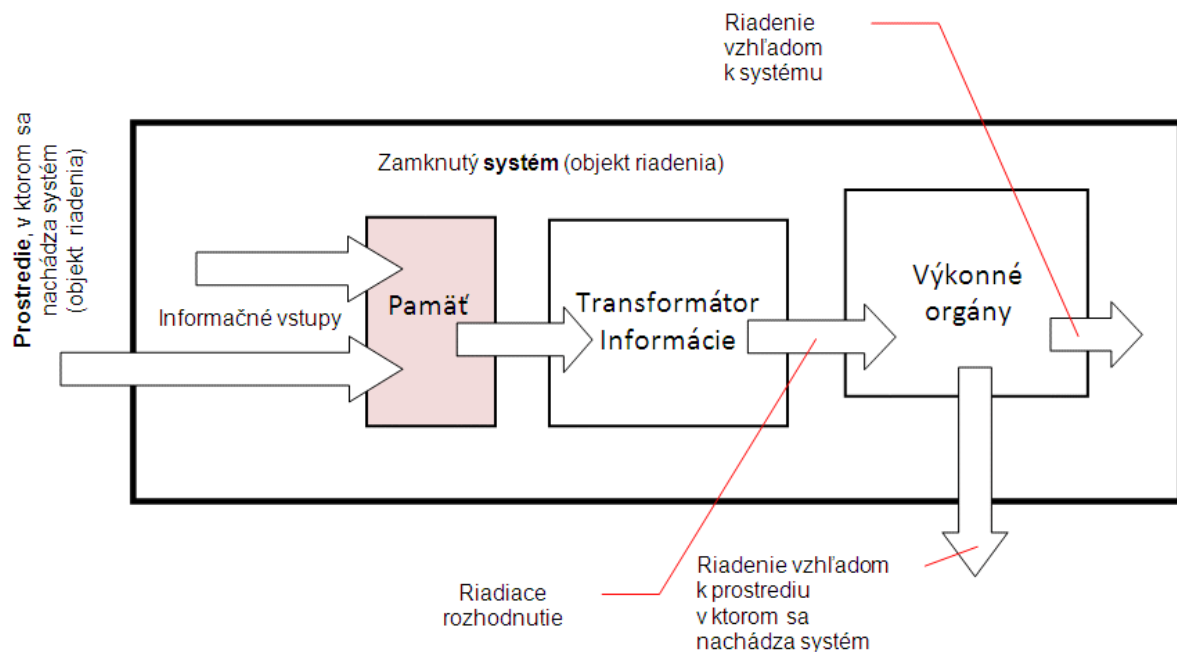
- Jeden tok přichází z vnějšího prostředí a
- druhý ze samotného řízeného objektu (*ten charakterizuje jeho vnitřní stav a jeho reakci na řízení*).

Výkonné orgány produkují dva toky své působnosti:

- První tok působí na vnější prostředí a
- druhý přímo na řízený objekt.

Ve vztahu k člověku, k individu, — řízeným objektem je jeho organizmus, řídicím systémem jeho psychika a vnějším prostředím je pochopitelně život, kterým procházíme. Toto řídicí schéma zobrazuje funkční režim, kdy se **vstupní tok informací ihned mění v řídicí zásah**. Co zde chybí? Chybí tu paměť. Jaké to má důsledky? Má to ty důsledky, že pokud existuje nějaký vnější subjekt, může do informačního toku z vnějšího prostředí vypustit svůj řídicí signál, který způsobí, že převodník informací vypracuje takové řídicí rozhodnutí, které bude odpovídat zájmům tohoto vnějšího subjektu.

Existuje ještě jiná varianta. Čím ta se liší od prvního obrázku?

Auditorium: Je tam jeden čtvereček navíc.

M.V.: Rozdíl je v tom, že vstupní **informační toky plynou do paměti** a teprve odtud se čerpají veškeré další nezbytné informace pro vypracování řídicího zásahu.

Jak se tedy liší řízení podle tohoto schématu od toho prvního?

Rozdíl je v tom, že pokud se ve vnějším prostředí nachází nějaký subjekt, který do informačního toku vloží z vnějšího prostředí nějaký svůj řídicí signál a všechno se to uloží do paměti, tak neexistují žádné záruky, že vnější řídicí signál doopravdy ovlivní zpracování aktuálního řídicího rozhodnutí.

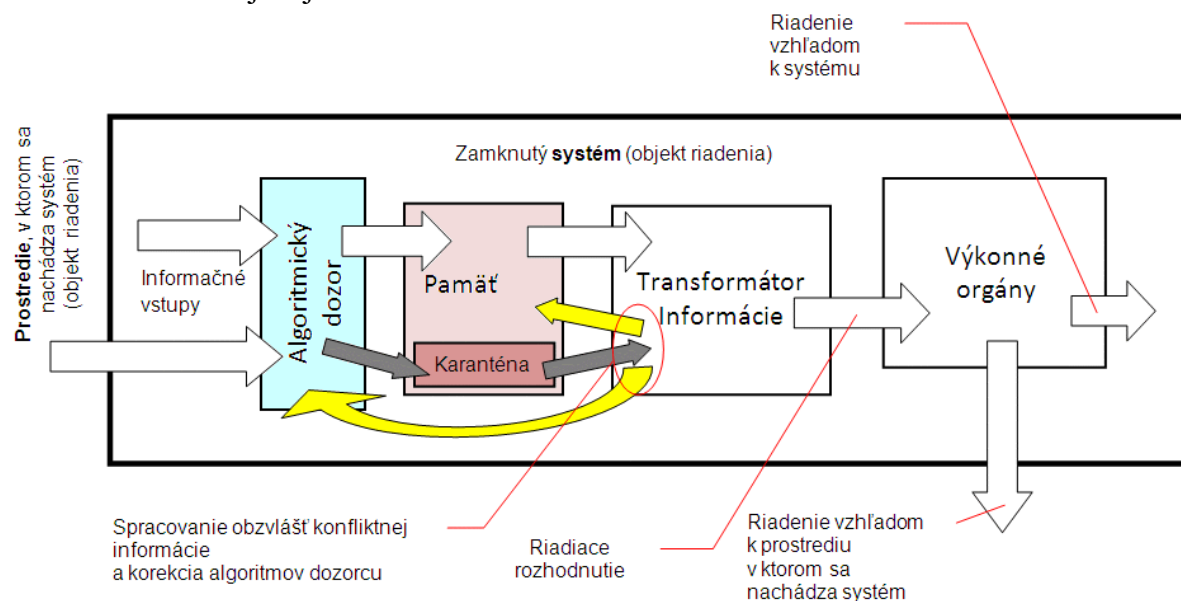
Vede to však k ještě jedné otázce: vzhledem k tomu, že paměťové pole může být celkem rozsáhlé, bude proces zpracování řídicího rozhodnutí (*při stejném výkonu převodníku informací*) poněkud pomalejší.

— Pokud to budeme zkoumat na krátkých časových úsecích, tak bude takové schéma (*zpracování řídicího rozhodnutí*) odolnější proti chybám v porovnání s tím prvním schématem (*kde je řídicí rozhodnutí funkcí fakticky průběžně vstupujících vstupních informačních toků*).

— Pokud to budeme posuzovat na děle trvajících časových úsecích, tak se může stát, že se informace, která se stala součástí vnějšího signálu pretendujícího na řízení tohoto objektu, někdy v budoucnosti stane podkladem pro zpracování řídicího rozhodnutí.

A tak vzniká problém: co je možné udělat, aby to bylo vyloučeno?

Takže se nám tu objevuje třetí řídicí schéma.

Čím se liší? Liší se tím, že informace — dříve než se dostane do paměti — prochází jakýmsi **hlídacím algoritmem**, který prověřuje zda je „*důvěryhodná / nedůvěryhodná / neidentifikovaná*“. To, co je spolehlivé se nahrává do paměti, to co nebylo identifikováno se ponechává v jakési **karanténě** a řídicí rozhodnutí se vypracovává na základě důvěryhodného paměťového segmentu.

Současně s tím dostane **převodník informací** další doplňkovou dvojitou funkci:

1. Analyzovat všechno, co se nachází v karanténě
2. *zdokonalovat hlídací algoritmus* na základě výsledků analýzy informací z karantény a současně *vyhodnocovat míru efektivity přijatých řídicích rozhodnutí*.

Je pochopitelné, že pokud systém pracuje v tomto režimu a výkon převodníku informací zůstane stejným, rychlost zpracování informací bude ještě nižší, než v minulém případě. Odolnost proti chybám bude naopak v porovnání těchto tří schémat nejvyšší.

Co to znamená v aspektu našeho každodenního života, praxe a jednání?

To znamená, že **pokud dbáme na to, aby všechno probíhalo dobře, tak je pro nás normálním funkčním režimem psychiky schéma č. 3.**

Schéma č. 2 je možné posuzovat jako režim fungování v **potencionálně nebezpečných situacích**, kdy je ještě k dispozici čas pro přijetí víceméně normálního a efektivního řídicího rozhodnutí.

Schéma č. 1 je řídicí režim v **katastrofické situaci**, kdy je rychlé jednání ukazatelem první priority pro fungování řídicího schématu. Je to ten případ, který je charakterizován slovy: „*Lepší nějaké řídicí rozhodnutí, než žádné!*“

Pokud to všechno shrneme, tak to vypadá tak, že člověk:

1. musí kontrolovat sám sebe, aby v jeho životě všechno probíhalo víceméně úspěšně a bezproblémově, aby problémy zděděné z minulosti pomalu a jistě začínaly být minulostí a jejich následky se zmírňovaly. Mezi funkce takové kontroly sama sebe patří následující věci:

- jsou to otázky emocionálně logického vnitřního systému a
- obnovení funkce pozbytého správného emocionálně logického vnitřního systému v tempu svého jednání.

2. druhou věcí je pozorně dohlížet na to, aby psychika pracovala podle schématu č.3, kdy funguje hlídací algoritmus a karanténa, a kdy se převodník informací zabývá nejen zpracováním řídicích rozhodnutí, ale také analýzou informací procházejících karanténou a zdokonalováním hlídacího algoritmu.

Když bychom si vzali delší časové intervaly, tak je tu ještě jeden úkol:

pozorně si hlídat, aby řetězec *nabytí-schopnosti-rozeznávat udělil rozeznávanému pozornost. Dále: pochopit rozeznané, zdokonalit své vnímání a chápání světa, aby jednání na základě stále zdokonalovaného vnímání a chápání světa nikdy nepřerušoval*. Protože porušení jakéhokoliv z těchto aspektů sebekontroly v této oblasti může vést k různým nepříjemnostem.

[Kolektivní psychika — EGREGOR](#)

Už jsme mluvili o tom, že se my všichni tak či onak účastníme zrodu kolektivní psychiky. Kolektivní psychika má svůj kolektivní intelekt. Tato kolektivní psychika se v latinské tradici nazývá „*egregorem*“. Realita je taková, že jakákoliv individuální psychika je vždy v součinnosti s nějakými egregory. To nás přivádí k otázce: „*Jakou roli může hrát konkrétní individuum v tom či onom egregoru?*“

Tyto role mohou být různorodé.

První režim – Je možné se stát pouze **energetickým zdrojem egregoru**. To znamená, že celá vaše energetická síla s výjimkou té, kterou potřebujete pro udržení své životní činnosti v minimální výši, bude odčerpávána nějakými egregory a vy se budete cítit neustále vyčerpaně. Je to řekněme takový režim dojné krávy nebo baterky, jejíž všechny funkce se zužují pouze k energetickému napájení nějakého systému.

Druhý režim – znamená **být výkonným mechanismem egregoru**. V takovém případě jsou všechny vaše zájmy, všechny cíle a postupy vašeho jednání tak či jinak vyvolány egregorem. Vaše vůle a vaše vědomí jsou vyloučeny z procesu zpracování řídicích rozhodnutí z pohledu trvání celé řídicí funkce: od zjištění problému a vytyčení si cíle až do realizace řídicího rozhodnutí. Tento režim plně odpovídá tomu, co je možné nazvat *posedlostí egregorem*. Rozdíl mezi *posedlostí běsy* je jenom v tom, že běs je (z pohledu chápání světa na základě trojjednoty hmoty, informace a míry) chápán jako informačně-algoritmický virus — v analogii s počítačem, který je nahrán v nějaké *struktuře pole*, které se včlení do biopole člověka, kde se napájí jeho energií a zároveň ovlivňuje jeho psychické jednání a jeho energetiku, a tak či onak je deformuje.

V takovém případě může *pole — tělo egregoru* — existovat samo o sobě a naše biopole jsou s ním spojena pouze určitým způsobem. Nedá se mluvit o tom, že by do nás egregor vstoupil už jenom proto, že by organismus nevydržel energetickou sílu takového egregoru lokalizovaného přímo v organismu.

Třetí režim – (*varianta součinnosti jedince s eggregorem*) je možné nazvat „**egregoriálním líderstvím**“. To znamená, že egregoriální lídr je ve vztahu k celému eggregoru jeho operátorem. To on určuje režim fungování eggregoru a egregor je promyšleně podřízen jeho vůli. V tomto aspektu stojí nad eggregorem. Současně je však organizace psychiky a energetiky egregoriálního lídra taková, že je sám zajatcem eggregoru a nemůže bez cizí pomoci vyjít za jeho hranice. Z tohoto důvodu nemohou k egregoriálnímu lídrovi proniknout žádné informace, které jsou tomuto eggregoru cizí, dokud se nachází pod jeho vlivem.

Čtvrtý režim – je možné nazvat „**programátorem**“. To znamená, že člověk je sám o sobě na eggregoru nezávislý, ale dokáže s ním vstoupit do součinnosti a jeho psychika je taková, že dokáže změnit algoritmy eggregoru, cíle jeho fungování i informačně-algoritmické zajištění eggregoru. Následně egregor začne fungovat v poněkud jiném režimu, změní se kvalita života a charakter činnosti: *egregoriálních zdrojů, výkonných mechanismů eggregoru i egregoriálních lídrů, kterých může být i více*. Kromě toho existuje ještě jedna varianta.

Pátý režim – je možné, že se jedinec z nějakých důvodů stane nositelem informací a algoritmů takového významu v noosférových egregoriálních procesech, že se **samotný ten jedinec ocitne v postavení eggregoru**. Taková situace je v některých zdrojích zmiňována. Takoví lidé se nazývají „Ódin“, což koresponduje se jménem starověkého severského boha.

Auditorium: Možná „Odín“? (*rusky odín=jeden*)

M.V.: Tam, kde jsem se s tímto jménem setkal, byl přízvuk na první slabice „Ó“.

Auditorium: Tak se to často vyslovuje.

M.V.: Asi ano, ale problém v daném případě nespočívá na finesách výslovnosti, ale na podstatě, kterou to slovo vyjadřuje. Dále se můžeme ptát. A co je vlastně normální? **Normální by pro člověka mělo být postavení „programátora“ ve vztahu ke všem sociálně podmíněným eggregorům. Přechod do jiných statusů by mohl být pouze samovolný na základě řešení nějakých určitých úkolů.** Pokud mluvíme o eggregorech, se kterými může být psychika jedince v bezalternativní součinnosti, tak je můžeme rozdělit do dvou kategorií:

Kategorie eggregorů

Biosférické eggregory jsou spjaté s krajinou, ve které se člověk buď narodil, nebo kde dokázal začít žít, když se přestěhoval. Zdaleka ne vždy totiž člověk může při přestěhování se na jiné místo dále žít. Místní biosférické eggregory ho totiž nemusí přijmout, takže začne mít různé zdravotní potíže a bude upadat do různých situačních problémů. Pokud se mu například v jeho vlasti dařilo, tak tam, kam se přestěhoval, se mu nemusí dařit právě z hlediska mimosociálních aspektů.

Druhou skupinou eggregorů jsou **kulturně podmíněné eggregory**, které se vytvořily v historické minulosti a vznikají i v současnosti. Část z nich přetrvává déle, než je doba lidského života a část z nich vzniká, funguje a rozplývá se v mezích trvání lidského života.

Kulturní a konfesní eggregory přetrvávají po dobu mnohých pokolení. **Odborné eggregory** přetrvávají pouze po dobu existence daných profesí nebo fungování člověka jako zástupce té

či oné profese. Tento aspekt je zapotřebí mít na paměti a přemýšlet ještě navíc o své osobní součinnosti s těmi egregory, které mohou existovat.

Nejtěžší situaci mají samozřejmě ti lidé, kteří jsou odedávna spojeni s nějakým jedním eggregorem a žijí zcela pod jeho nadvládou. Proč? Protože pro takového člověka je velice těžké vést hranici mezi tím, co je jeho osobnostní náplní a co je informačně-algoritmickým obsahem eggregoru. Pokud se život člověka vyvíjel tak, že byl v různých svých životních etapách po dobu jednoho dne napojen na různé eggregory, mohl si všimnout, že ho pro vyřešení jednoho a téhož problému během jednoho dne a za stejných výchozích údajů napadala vzájemně si odporující řešení.

Proč tomu tak bylo? Protože, když byl při zpracování jednoho z řešení napojen na první egregor, tak v jeho rozhodování hrály roli informace a algoritmy tohoto eggregoru, když se přikláněl k jinému řešení, účastnil se jeho rozhodovacího procesu druhý egregor. Tuto okolnost si tedy člověk nemusí vykládat jako svou vnitřní schizofrenii, nebo důsledek „egocentrismu/já-centrismu“, ale jako důsledek toho, že díky zvláštnostem své psychiky může tancovat mezi různými eggregory.

Jeden z typických případů, kdy k tomu dochází, je následek sňatků mezi vyznavači různých náboženství, různých národností a vliv telegonie. To znamená, když má dítě jednoho otce který dodal spermii, a v jeho biopolích jsou odrazeni jako otci všichni milenci, kteří figurovali v životě jeho matky. Protože v rodových eggregorech různých lidí mohou s ohledem na stejné otázky existovat vzájemně se vylučující informace a algoritmy, tak když na ně dojde, nemusí se řešení přicházející z jiných egregorů shodovat s tím, co je uloženo ve vlastní paměti. To znamená, že naše paměť má osobnostní složku lokalizovanou na materiálních nosičích našeho organismu, ale existuje i eggregoriální složka, díky které člověk může mít přístup k informacím, ke kterým se reálně ve svém životě nemohl dostat.

Jako jedna z variant vzpomínek na minulé životy je přístup k eggregoriální paměti. Nemusí to být přímo vaše osobní paměť: v literatuře jsou popsány takové věci, že když se někoho ve stavu hypnózy ptají na jeho minulé životy, tak vypráví, že byl kupcem, majitelem lodi, že se vydal na plavbu, kde ho přepadli piráti a jejich vůdce ho zabil. Při další seanci hypnózy vypráví, že se narodil někde v rybářské vesničce, a potom se z něho — původně rybáře — stal pirát, dokonce vůdce pirátů a jednou přepadl loď, kde zabil nějakého kupce. To znamená, že by jedna duše měla být ve stejnou dobu pirátem i kupcem. To není jediný případ takového druhu, protože jiný člověk také ve stavu hypnózy vzpomínal na své minulé životy a vzpomněl si, že byl ženou a rodil dítě a při jiné seanci vzpomínal na to, že byl tím dítětem.

Aby se dala taková svědectví o minulých životech interpretovat, buď musíte mít jinou představu o všehomíru, kdy jedna a ta samá duše v různých světech může vykonávat různé funkce, nebo musíte vycházet z toho, že ta samá duše může v řadě případů ovládat různá těla ve stejném historickém období. Proto zůstávají minulé životy pro většinu lidí ne nadarmo uzavřenou otázkou z jednoho prostého důvodu, že pokud i minulé životy existovaly, tak chyby v nich učiněné jsou tak či onak zapomenuty a nemají vliv na další rozvoj duše a řešení morálně etických problémů v tomto životě.

Proto, když člověk žije bezstarostně, je všechno, co přichází z eggregoriálních algoritmů, zpracováváno v automatickém režimu, tj. mimovolně, bezmyšlenkovitě (*schéma č. 1*). Pokud se podíváte na životopisy svých příbuzných v několika pokoleních, tak pokud je pro společnost typický bezmyšlenkovitý život orientovaný pouze na uspokojení fyziologických potřeb a nějakých tradičních běžných životních zájmů, tak se v osudech vašich příbuzných v

různých dekoracích v podstatě opakují stejné situace, fungují stejné algoritmy a dopouštějí se stejných chyb. Za podmínky, že všichni žijí bezmyšlenkovitě.

Dostat se z takového egregoriálního rodového otroctví je možné pouze:

— uvědoměným přístupem k životu a

— stanovením si cílů vycházejících za hranice fyziologických a obvyklých životních potřeb.

To znamená najít si smysl života jiného druhu. **Proto člověk musí rozvíjet svou osobnost a nebýt zvířetem podobajícím se člověku, zombie nebo démonem** a k tomu je zapotřebí vůle a upřímné vyznávání toho, co je možné nazvat božím záměrem a svým podílem na něm.

Proč mluvím o *upřímném vyznávání*?

Protože pokud je člověk *upřímný* a někde udělá chybu, tak prostřednictvím řetězce: „*nabytí schopnosti rozeznávat — udělit rozeznanému pozornost — pochopit rozeznané*“, a díky *zdokonalení jeho vnímání světa* s podmínkou, že bude žít podle schématu č. 3 s hlídacím algoritmem a karanténou, budou všechny chyby v jeho chápání světa včetně chyb ve vykládání si božího úmyslu, postupně během času odstraněny a jejich negativní následky pominou.

Konfliktnost a imunitní systém egregorů

Dále to vypadá tak, že v případě, kdy je psychika jedince uzamčena na několik egregorů, včetně konfliktních, se člověk ocitá ve velmi nebezpečné situaci. Z jakého důvodu?

Protože v každém sociálně podmíněném egregoru (*pokud ne v úplně každém, tak v mnohých z nich*) existuje složka, kterou je možné charakterizovat jako **imunitní systém egregoru**, která má jediný úkol, neutralizovat a zničit všechno to, co obsahuje egregoru cizorodé informace. Pokud se člověk ocitne v situaci, kdy je uzamčen ke dvěma konfliktním egregorům a ve vztahu k jednomu z nich jsou informace toho druhého cizorodé a nekompatibilní, tak se spouští imunitní systém egregoru, který je zaměřen na likvidaci takového člověka. Taková likvidace může probíhat dvěma způsoby:

— buď prostřednictvím onemocnění, nebo

— vytvořením nebezpečných situací, ze kterých není možné se dostat živý, nebo nezmračený.

Co se dá udělat?

Uvědomit si, co pochází ze kterého egregoru a definovat si pro sebe, co je dobré a co zlé, protože to je reálně jediná informační ochrana ve všech procesech souvisejících se vzájemnou součinností jedince a noosféry planety, včetně všech egregorů, jak sociálních tak i biosféricky-krajinných.

Auditorium: Copak jsou opravdu všechny egregory tak hrozné, že jsou připraveny člověka zabít, pokud by třeba stačilo ho od sebe nějak odpojit? A potom, přece musí existovat i silnější egregory, které...

M.V.: Egregory jsou různé, ale k takovým situacím dochází. Já jsem měl možnost pozorovat případ, kdy byly egregory v linii otce a matky vzájemně konfliktní. Ve výsledku mělo dítě místo životopisu chorobopis.

Auditorium: Ale existují i jiné příklady, kdy...

M.V.: Ano, život je různorodý, existují i jiné příklady. Existují příklady, kdy člověk sedí v jednom egregoru, nemá s ním žádné konflikty a egregor ho vede životem. Prostě ho vede a jemu se daří. Nemá žádné nepříjemnosti, protože egregor ho vede mimo ně, nebo jim vystavuje někoho jiného. Taková situace je také možná.

Auditorium: Války mezi Gregory?

M.V.: Ano války egregorů mezi sebou jsou také možné a to se nakonec odrazí ve skutečných válkách.

Auditorium: A co třeba egregory fotbalového týmu Spartak a Dynamo. Jsou to vlastně soupeři, ne?

M.V.: Ano.

Auditorium: Ale vzájemně se snad nelikvidují?

M.V.: Copak nedocházelo ke rvačkám fanoušků?

Auditorium: Docházelo, ale stejně. Přece se snad nesnaží jeden druhého úplně zlikvidovat?

M.V.: A proč? Ve rvačkách fanoušků dochází i ke smrtelným případům. Jiná věc je, že jsou jejich síly přibližně vyrovnané a kromě jiného, se jedná o prvky jednoho fotbalového egregoru. Proto tam také funguje něco, co je známo jako estrádní vystoupení, jako [předvádění boje](#). Když jednoho člověka obléknou do dvou kožichů tak, aby se jejich límce nacházeli v úrovni jeho pasu, kapuce jsou sešité, ten člověk se ohne a na ruce mu také natáhnou boty. Potom to zvnějšku vypadá, jakoby se dva kluci chytli a bojovali spolu ze všech sil a v podstatě tak jeden člověk znázorňuje něco, co vypadá jako boj. Mnohé egregory jsou opravdu takové několikahlavé. A boj je jejich životem, vždy v nich panuje nějaký vnitřní konflikt. Pokud se podíváme na ruské dějiny posledního tisíciletí, tak civilizační egregor Ruska je vnitřně konfliktní. Je možné ho připodobnit mnohohlavé a mnohonohé hydře, která si při pohybu neustále šlape na své nohy, zaplétá se do nich, zakopává o ně a padá. Potom před sebou uvidí hroznou tlamu, začne ji dusit a následně přijde na to „*ach, to byla má vlastní hlava*“.

Otázka konfliktnosti egregorů není právě tou nejjednodušší otázkou v životě. Problém je v tom, že pokud začneme vyjmenovávat všechny egregory, které existují, tak:

1. Citlivost nikoho z nás nedokáže obsáhnout to, abychom je všechny objevili.
2. Kromě toho jich za celou historii bylo tolik a v současné době jich existuje tak moc, že bychom se do toho jenom zamotali.

A reálné je v lekcích jenom poukazovat na to, že takový problém existuje, že s ním žijeme, a abychom ho dokázali řešit, musíme se všichni zabývat otázkami osobnostní egregoriální interakce.

Pokud budeme mluvit o historické minulosti, tak ještě v sovětských dobách Ivan Antonovič Jefremov v románu „Hodina býka“ přímo psal jako o hotové věci, že v daleké budoucnosti lidstvo vynaloží velké úsilí na to, aby vyčistilo noosféru planety od zla, lži a všeho podobného. Žijeme v epoše, kdy tento proces nejen že nezačal, ale ani nebyl zahájen. Ten proces může probíhat pouze v našem režimu (*v režimu každého člověka*), díky jeho promyšlenému, vědomému uplatňování vlivu na celý egregoriální systém planety

prostřednictvím vlastního vyzařování biopolí s určitým smyslem. Proto to všechno není zdaleka tak jednoduché. Dialektika (*jako nástroj poznání*) je jedním z prostředků řešení tohoto problému.

[Praxe je kritériem pravdy](#)

Když už jsme se vrátili k tématu poznání, tak pokud vyjádříme nějaký názor, vede to vždy k otázce, *zda je pravdivý nebo lživý?* A tady je nutné poukázat na tu okolnost, že jediný princip, který umožňuje rozlišit *životu prospěšné* názory od klamu, je princip: **praxe je kritériem pravdy**. To znamená, že pokud vám nabízejí recept, na základě kterého má být upečen dort Napoleon, vy postupujete přesně podle receptu a ve výsledku získáte nějakou zpotvořeninu, tak je jasné, že ten recept byl lživý.

Auditorium: Nebo neumíte péct.

M.V.: No ta věc se má tak, že pokud tupě postupujete podle receptu, tak se vám něco povést musí s podmínkou, že ingredience nejsou falešné a kamna jsou v pořádku. Ano, možná to nebude zrovna mistrovské dílo kulinárního umění, nicméně bude to zcela stravitelný a identifikovatelný dort. Pokud na výstupu získáte něco zcela jiného, nebo se vám to nepovede vůbec, tak asi existuje jakési know-how, se kterým vás autoři receptu nepovažovali za nutné seznámit.

Uvedu příklad jednoho takového know-how. Všichni vědí, že do boršče se dává červená řepa, ale málokdo ví, že se chuť boršče mění v závislosti na tom, zda je červená řepa nastrouhaná na struhadle, nebo nakrájená nožem na malé tyčinky. V reálu je boršč, u kterého červená řepa nebyla nastrouhaná na struhadle, ale nařezaná na malé tyčinky daleko chutnější a prospěšný. Proč to tak je, nevím, nicméně je to tak. To také znamená, že postup popsáný v receptu musí být uveden s přesností přijatelnou pro jeho uplatnění v praxi, aby mohlo být dosaženo výsledku požadovaného na výstupu.

Pokud budeme mluvit o chybách, tj. o odchylkách výsledného produktu a toho, který je popsán receptem, tak pokud půjde všechno správně, musí být výsledný produkt o něco lepší, než je ten popsáný v receptu.

Vede nás to zde ještě k další otázce. Dobře, princip „*praxe je kritériem pravdy*“, je dobrý a dobře funguje ve vztahu k minulosti. A co když teprve hodláme něco podnikat? Máme nějaký projekt, a pokud je ten projekt chybný, tak když ho realizujeme, budeme muset řešit spoustu negativních efektů. Copak princip „*praxe je kritériem pravdy*“ v tomto případě nefunguje?

Existují na to dva vzájemně se vylučující názory.

— Jeden názor hlásá, že ano, princip „*praxe je kritériem pravdy*“ nefunguje v režimu předvídatelnosti různých nepříjemností.

— A druhá odpověď říká, že princip „*praxe je kritériem pravdy*“ funguje jak ve vztahu k minulosti, tak i v předvídatelnosti a předcházení různých nepříjemností. Je k tomu však zapotřebí mít určité psychologické návyky.

Uvedeme si jednoduchý reálný historický příklad. První sovětská reaktivní stíhačka BI-1 havarovala při letu. Pilot Grigorij Jakovlevič Bachčivandži zahynul. Jaká je historie toho případu? BI-1 bylo aerodynamicky optimalizované na bázi vědecky podložených metodik aerodynamiky nízkých rychlostí, při kterých je možné nebrat v úvahu stlačitelnost plynu, vzduchu. V jednom z letů bylo při střemhlavém letu dosaženo rychlosti blízké k rychlosti zvuku. Při takových rychlostech letu nelze nebrat do úvahy stlačitelnost vzduchu. V důsledku stlačování vzduchu dochází k přerozdělení tlaku na povrchu, který obtéká rozrážený vzdušný tok. Všechny aerodynamické síly a momenty jsou z pohledu matematiky vyjádřeny integrály

tlaku na každý povrchový bod letadla. Pokud je zapotřebí brát do úvahy stlačitelnost vzduchu, musí být použity jiné aerodynamické teorie. Je zapotřebí postavit jiný aerodynamický tunel, ve kterém by se daly nasimulovat rychlosti obtékání odpovídající reálnému letovému režimu, a potom je možné vytvořit aerodynamickou sestavu letadla tak, aby byl let bezpečný.

Chápete, že pokud budeme mluvit o intelektu, tak jev stlačitelnosti vzduchu v procesu obtékání byl znám předem. V podstatě by se člověk měl dovítit, že pokud se bude jednat o vysoké letové rychlosti, tak je zapotřebí vyprojektovat letadlo poněkud jinak. Bylo by možné najít dokumentaci, kde by bylo uvedeno, zda Bolchovitinov (*hlavní konstruktér letadla*) tento problém neřešil, nebo řešil a dostal zápornou odpověď, v důsledku čehož zahynul Bachčivandži. Nevím, zda taková dokumentace existuje nebo neexistuje.

Je to příklad toho, že i kdybychom se opírali pouze o intelekt, bylo by možné předejít mnoha neštěstím. A „praxe je kritériem pravdy“, tento princip funguje a v aspektu intelektuální činnosti předchází neštěstí. Funguje na základě těch znalostí, ke kterým věda dokázala dojít v minulosti (a ověřit v praxi).

A jak by to vypadalo v situacích, kdy věda ještě nestihla získat potřebné vědomosti, na základě kterých by intelektuálně bylo možné vyřešit problém a určit bezpečnost či nebezpečnost řešení? Odpověď na tuto otázku také souvisí s psychologií. Jak?

Představivost vs. Intuice

Každý z nás si dokáže vzpomenout na situaci, kdy mu jeho **představivost** vykreslovala strašné obrazy, protože jste neměli důvěryhodné informace o tom, co se děje za hranicemi našeho vnímání. Poté, když jsme obdrželi důvěryhodné informace zpoza hranic našeho bezprostředního vnímání, tak jsme zjistili, že jsme byli jednoduše obětí neopodstatněného, iluzorního strachu a hry naší představivosti.

Zároveň s tím se v životě prakticky každému stalo, že se dostal do situace, kdy ho **intuice** varovala: „*Nedělej to, nechod tam*“. Nebo naopak: „*Udělej to. Určitě to udělej*“.

Takže zde vzniklo takové rozcestí, protože v závislosti na naší reakci na podobné varování jsme se buď řídili varováním své intuice, nebo ne. V těch situacích, kdy jsme poslechli, se vytvořila množina, ve které šlo všechno dobře. A v řadě případů jsme se dozvěděli, proč jsme neměli to či ono dělat, anebo proč jsme to naopak udělat měli. V jiných situacích, jsme naopak varování své intuice ignorovali, nebo něco podnikli svévolně, nebo jsme neudělali to, co nám intuice navrhovala. V takových situacích jsme se buď setkali s nějakými nepříjemnostmi, nebo jsme byli kousek od toho, aby se na nás tyto problémy naválily v plné výši.

V životě každého z nás existují dvě množiny situací:

- *v první jsou situace, kdy v nás naše představivost vzbuzovala neopodstatněný strach,*
- *a ve druhé jsou situace, kdy nás naše intuice opravdu varovala.*

Co s tím má společného princip „praxe je kritériem pravdy“?

Intuici je slyšet pouze při správném emočně-smyslovém naladění

Tento princip „**praxe je kritériem pravdy**“ s tím souvisí tak, že pokud si vzpomeneme nejenom na ty situace, ale dokážeme si vybavit i tu **náladu**, která doprovázela situace určitého druhu, tak zjistíme, že se naše nálady v různých situacích lišily.

- *Existuje nálada, kdy jsou emoce hodně vybuzené, negativní a představivost děsí,*
- *a jsou situace, kdy jsou emoce v normě, ale intuice varuje.*

Rozdíl mezi těmito situacemi, je potvrzením univerzálnosti principu „praxe je kritériem pravdy“, ale ne ve vztahu k realizaci těch či oněch projektů, ale ve vztahu k **emocionálně logickému vnitřnímu naladění** člověka, díky kterému si předem uvědomuje, že projekt je

potenciálně škodlivý, nebo potenciálně nebezpečný, a že je zapotřebí přijmout nějaká opatření proto, aby se ten projekt nerealizoval, nebo modifikoval tak, aby se stal bezpečným pro samotného jedince i jeho okolí.

Psychologie je opravdu klíčovou vědou pro řešení všech problémů společnosti, a aby to tak mohlo být, musí se psychologie stát *metrologicky funkční* a všechno, co se v psychice vyskytne, musí být identifikovatelné a porovnatelné s tím pojmovým aparátem, který navrhuje ta či ona teorie osobnosti, nebo teorie kolektivní psychiky společnosti.

Auditorium: Ale vy tady teď vykládáte věci, které do současné psychologie nijak nezapadají. Nejsou s ní vůbec v souladu.

M.V: Co naděláš. K současné psychologii má výhrady mnoho lidí (*kteří nejsou profesionálními diplomovanými psychology, a neživí se tím*), asi právě proto, že současná psychologie mnoho problémů ignoruje. A ty které nejsou ignorovány, nejsou osvětlovány adekvátním způsobem.

Pokud však budeme vycházet z toho, že informace je:

- *objektivní kategorií existence všehomíru,*
- *že tu existovala ještě před nástupem lidí jako druhu,*
- *že tu je, byla a bude před narozením kohokoliv z nás,*

tak je **psychika člověka jednoduše systémem, který pracuje s objektivní informací, ale subjektivním způsobem.**

Současná psychologie se vůbec nezajímá o takové problémy, jako: jak se informace dostanou do psychiky, a co to vlastně ta psychika vůbec je. Proto tu vzniká velice mnoho problémů. *Realita je taková, že se musíte zabývat svou vlastní psychikou, musíte mít představu o tom, jaká je norma, z čeho se skládá, jak by měly být v mezích této normy komponenty psychiky koordinovány mezi sebou, a to jak staticky, tak i dynamicky.*

A tím nejtěžším je řešit ty úkoly v procesu jejich vzájemné součinnosti s prostředím, včetně toho agresivního.

- *Udržovat svůj emocionálně logický vnitřní systém (naladění),*
- *hlídat, aby nedocházelo k situacím, kdy se pod tlakem okolností musíte odchylovat od schématu č.3 vzájemné součinnosti při zpracování řídicích rozhodnutí,*
- *hlídat, aby nedošlo ke zpretrhání řetězce „nabytí schopnosti rozeznávat — udělit rozeznávanému pozornost — pochopit rozeznané“ a jednat na základě změněného, přehodnoceného vnímání a chápání světa.*

Pokud si tyto úkoly budete hlídat jako úplně prioritní, tak bude vaše vědomí správně úkolovat neuvědomělé úrovně psychiky, které budou úkoly řešit bezpečným způsobem v jakémsi automatickém režimu. Potom svým životem budeme procházet úspěšně díky těm automatizmům, které jsou zabudovány v našich neuvědomělých úrovních psychiky a díky těm, které si sami vytvoříte. Potom se budeme nacházet nad egregory, nebudeme neuvědomělým způsobem pod jejich vlivem. Budeme moci využívat egregorů stejně, jako teď využíváme předměty technosféry, ale to znamená jinou kvalitu života. Pokud budeme z těchto pozic mluvit o tom, co je to duchovní kultura, tak **duchovní kultura je osobnostní kultura. Je to vzájemná součinnost osobnosti s noosférou planety a egregory v její sestavě, jak biosféricky krajinnými, tak i sociálně podmíněnými.** A dále se budeme zabývat teorií řízení jako takové.

Co je ještě možné říci o intuici?

Intuice — je mnohohranný jev, protože pod tímto slovem rozumíme svou povahou různorodé procesy. Za prvé, *je to fungování vlastního citu pro míru a pro neuvědomělé úrovně psychiky*, kdy neuvědomělý intelekt na úrovni vědomí produkuje nějaká varování, nějaké předpovědi. Kromě toho *je součástí intuice také čtení údajů z egregorů*, které vědí více, než kdokoliv z nás a jejich algoritmy v řadě případů předpovídají také mnohé z toho, co se může stát nebo se stane v případě realizace eggregoriálních algoritmů.

Boží vnuknutí, proroctví

Kromě eggregoriálních a osobnostních procesů *je součástí intuice i to, co se nazývá božím vnuknutím nebo proroctvími*, kdy je informace o budoucnosti předávána člověku bezprostředně shora. Přičemž je třeba si povšimnout té okolnosti, že *intuice v absolutní většině případů v té či oné formě varuje před neštěstím*. Je to vyjádřeno tím, že v historii lidské civilizace prakticky nejsou zaznamenány předpovědi o nějakých příznivých variantách rozvoje situace. V lidské historii jsou zaznamenána všemožná proroctví o neštěstích, která se vyplnila. Proč? Protože, když se podíváme na tuto otázku z pozice teorie řízení, tak to bude vypadat následovně.

Existuje člověk, nebo nějaká sociální skupina, která žije v režimu samořízení a je v součinnosti s všezahrnujícími procesy. Mezi tyto všezahrnující procesy patří hierarchicky vyšší řízení, — je to řízení ze strany noosféry a jejích egregorů, a je to taky všedržitelnost.

— Pokud proces řízení probíhá v mezích, které jsou přípustné z hlediska hierarchicky vyššího řízení, tak nemá důvod do tohoto procesu zasahovat.

— Pokud se proces nesprávně odkloní a hierarchicky vyšší řízení má zájem na tom, aby tento proces pokračoval a pokračoval v přípustných mezích, tak je nezbytné dát mu na vědomí, že se odklonil nesprávným směrem a následky budou takové a takové.

Je nezbytné ho uvědomit kvůli tomu, aby změnil svůj vytyčený cíl a příslušným způsobem i charakter svého samořízení. Pokud je to realizováno, tak k předpovídanému neštěstí nedojde. Pokud to realizováno není, tak dojde k předpovídanému neštěstí, které si lidé zapamatují.

Jako proroctví Kasandry o Trojské válce. Pokud by Trójané Kasandře dopřáli sluchu, poslechli jí a zavřeli Parida na týden dva, aby vychladnul, tak by se situace změnila a Trojská válka by se nekonala. Trója by mohla existovat dodneška, ale nikdo by si Kasandru a její proroctví nepamatoval. To je z historie středomořské kultury.

Na Východě existuje přísloví: „*Pokud nezměníme směr svého pohybu, riskujeme, že dojdeme tam, kam směřujeme*“. O čem vypovídá? O tom samém. Že pokud opravdu směřujeme tam, kde to pro nás bude velice, opravdu velice nepříjemné, je lepší změnit směr svého pohybu.

Paranormální experimenty a etika

Je tu ještě jedna taková věc. Psychologové se někdy pokoušejí o experimenty typu:

— „Existuje intuice, nebo neexistuje?“;

— „Existuje telepatie, nebo neexistuje?“;

— „Má lidské vědomí schopnost přesunovat se ve frekvenčním rozsahu tak, aby dokázalo vnímat v rozvoji situace nějaké procesy, které reálně můžeme natočit pouze v podmínkách ultrarychlostního natáčení v řádu několika desítek tisíc a stovek záběrů za sekundu?“.

Realita je taková, že v podobných experimentech dochází k porušování etiky, a protože etika je částí života, která směřuje nad rámec lidské společnosti, tak mají podobné experimenty negativní výsledky. Takže z jejich pohledu intuice neexistuje, stejně jako telepatie a tak dále a tak podobně. Experimenty na téma možnosti přesunu vědomí v čase také dávají negativní

výsledky, ale existují lidé, kteří se v reálném životě při řešení svých osobních nebo sociálních problémů, střetli s projevy intuice, střetli se s projevy telepatie, střetli se s tím, že se jejich vědomí nebo vědomí jejich blízkých přeneslo do jiných frekvenčních rozsahů a ve výsledku se dostali k informacím, které někdy nebylo možné získat ani existujícími technickými prostředky. Takové okolnosti tedy také existují.

Kritérium pravdivosti teorie

Tato skutečnost vede ještě k jedné otázce, která souvisí s tím, jaká kritéria pravdivosti existují v současné tradici ateistické vědy. I když některé školy vycházejí z toho, že „praxe je kritériem pravdy“, je ale realita taková, že v absolutní většině případů je kritériem pravdy *opakovatelnost výsledků*. Realita je však taková, že **opakovatelnost výsledků není kritériem pravdy**. Například je možné uvést příklady matematických výpočtů, které vedou k chybným výsledkům, protože obsahují chyby. Pokud tyto výpočty předložíte někomu jinému, tak zdaleka ne každý v nich ty chyby objeví.

Pokud budete hledat, tak na internetu existuje příklad výpočtů, kdy ve výsledku dostanete, že $2 = 5$. Předchází tomu několik řádek výpočtů a zdaleka ne všichni vidí, že když se jedna ze závorek v pravé a levé části rovnice krátí, tak to vede k dělení nulou, které je v aritmetice zakázané, a pokud tam bude to dělení nulou, tak zbylé násobitele mohou být jakékoliv, třeba i $2 = 5$. A rovnice je opravdu správná za podmínky, že výraz v závorkách se rovná nule. To znamená, že **opakovatelnost výsledku a interpretace získaného výsledku není vždy potvrzením správnosti výsledku**.

Kritériem pravdivosti (teorie) je pouze praxe v tom smyslu, že předpoklad teorie se stává v určitých podmínkách realitou. Protože, pokud jsou podmínky jiné, tak není předchozí výsledek zaručen. Nicméně my žijeme v kulturních podmínkách, kde je to normou. Například ve druhém zákonu termodynamiky je jednou z definic: „*Existence perpetua mobile druhého druhu není možná*“. Perpetuum mobile druhého druhu je hypotetický stroj, který čerpá energii z nějakého zdroje do té doby, dokud teplota tohoto zdroje nedosáhne hodnot blízkých absolutní nule. Na základě druhého termodynamického zákona byla dlouhou dobu kultovní verze *o tepelné smrti všehomíru v budoucnosti*, neboť se teplota všude vyrovná a všehomír zahyne. Druhý termodynamický zákon je v takové podobě uveden prakticky ve všech učebnicích fyziky a tím spíše v učebnicích termodynamiky.

Do těch učebnic se však již nedostal následující fakt. V roce 1866 Maxwell řešil úkol: sloupec plynu v gravitačním poli s nehybnou horní a dolní vrstvou a získal výsledek, že dolní vrstvy tohoto sloupce plynu budou teplejšími, než ty horní. Tento výsledek je v rozporu s druhým termodynamickým zákonem. Proč? Protože ty modely, na základě kterých je založen druhý termodynamický zákon, nepočítají se silovými poli, která ale v přírodě existují. Tato pole, tedy jejich působení, ovlivňují výsledek a v takovém případě by druhý termodynamický zákon měl znít, že je *existence perpetua mobile druhého druhu v určitém směru technicky možná*.

Dále existuje oficiální oběžník prakticky všech akademií věd a patentových úřadů na celém světě o tom, že projekty věčných perpetuů mobile se k posouzení nepřijímají. Nicméně my žijeme v takové kultuře, kde princip „praxe je kritériem pravdy“ nikoho k ničemu nezavazuje, protože ho buď neumějí používat, nebo si nepřejí učit se jeho prostřednictvím.

„Praxe je kritériem pravdy“ — je princip, pro který neplatí žádné výjimky jak v aspektech přírodovědy, tak i v aspektech humanitárních věd a hlavně v aspektech náboženství, protože to, zda bůh existuje či ne, není otázkou víry. Jsou to vědomosti, spolehlivě potvrzené eticky tím, že bůh odpovídá na modlitbu věřícího tím zřetelněji, čím je věřící vnímavější ke

vzkazům boha prostřednictvím svého svědomí, vnitřního světa, prostřednictvím jazyka životních okolností a prostřednictvím jiných lidí.

To by bylo pro dnešek všechno.

Auditorium: Mám otázku k jazyku životních okolností a intuici. Mnohokrát jsem si já sám i mí příbuzní, známí říkali: „Cítil jsem, že bych tam neměl chodit, cítil, ale stejně jsem tam šel, udělal to a dopadlo to špatně.“ Ale pokud pocítíš, že bys například dnes neměl jít do práce. Jak tam můžeš nejít? Cítíš, že bys neměl jít na nějakou schůzku, kterou sis tři měsíce domlouval, a najednou bys ji měl zrušit. Vyjedeš někam s autem, šlápneš na plyn a pocítíš, že bys tam neměl jezdit. Přece se nedá zrušit všechno.

M.V.: Výsledek je takový, že opravdu existují věci, které se zrušit nedají. Je to podobné tomu, jako bychom obdrželi varování před bouřkou a žili přitom v epoše plachetnic. Neměli bychom tedy vyplouvat z přístavu na moře. Pokud je to však nevyhnutelné, tak vyplout můžeme, ale musíme řídit plachty a loď úplně jinak, opatrněji, nepromyšleně neriskovat.

Auditorium: Co se týče mně, tak, když jsem tušil, že něco nebude v pořádku a nemohu to zrušit, tak jsem byl opatrnější, ale narazil jsem většinou tam, kde bych vůbec nepředpokládal, že na mě číhá nějaká past.

M.V.: *Musíte dosáhnout správného emocionálně logického vnitřního systému (naladění), a pokud to opravdu nezrušíte, tak se musíte věnovat otázce, a co bych měl dělat? Modifikovat projekt, dostat se do režimu postranními cestičkami, udělat dodatečně něco navíc? Většina lidí na takovýto druh varování vůbec nijak nereaguje.*

Jednou dávali film „*Utajený obelisk*“. Film je posvěcen tragédii, která se stala v sovětském vojenském námořnictvu v dubnu roku 1970, kdy na ponorce K-8, která byla ponořená v Biskajském zálivu, došlo k požáru. Ponorka vyplavala, tři dny bojovali s požárem o přežití, potom se ponorka potopila a zahynulo několik desítek lidí. Natočili jednu vdovu po členovi posádky, která řekla, že celou tu katastrofu viděla ve snu někdy půl roku před tím, než k ní došlo. Bohužel se to stalo v epoše dialektického materialismu a ateismu, a všechny tyto „brzdy“ ateismu a materialismu (*v psychice lidí*), které odmítaly intuici a nábožnost vůbec, vedly k tomu, že ta ponorka skutečně utrpěla katastrofu...

...přestože, když se jí zdál ten sen, stačilo pouze myslet nebo modlit se, „ať se to nestane“. A nestalo by se to. Matrice, v jejíchž hranicích měla proběhnout tato katastrofa a přípravy k ní, by se narušila, změnila, modifikovala nějakým jiným způsobem a katastrofa by se nestala.

A když k té katastrofě došlo a oznámili to rodinným příslušníkům posádky, tak ona již věděla, kdo zůstal na živu, kdo zahynul, kdo ovdověl. *Proto otázka na to, jaký postoj zaujmout k intuitivním varováním, nevede k jednoznačné odpovědi. Vždy je nutné to posoudit v konkrétní situaci.* Jednotné recepty neexistují, kromě toho, že na tu situaci je potřeba nějak reagovat. Ta reakce může být různá, od vnitřní mobilizace do úplného ignorování a zrušení svých záměrů, nebo obrácení se k Nejvyššímu s prosbou o podporu v této situaci a její příznivé vyřešení. Vždy je to konkrétní situace, ve které se každý člověk musí rozhodnout sám, co a jak by měl udělat, jednotný recept na to neexistuje.